

لندن ۲ آوریل ۱۹۹۸

نابند عزیزم، احمد جان!

گرم ترین درود بر دوی غمگین و پشیمان به کوهانی از یاد آوردها نوزدی آن!
امید دارم بر اینجسده که انقدر در پی باسخ می نویسم. بزنا بودم
جای آن درنگه حالی نه، اما شماره در دل و در خاطر ما همیشه
حضور دارند.
بگذر، تر سنبل گلانی، که ببعد کوهن لفته شده، پیام آورده این
من است.

پر دو تان را و راضی را از دور می بینم

به امید دیدار آرزو

زاد